Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o. s. v. adresseres **„Stjernen" Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiveren ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
B. M. Bager, Akron, Colo.
N. Christensen, Clarkson, Kansas.
H. H. Grunsberg, Hampton, Nebr.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Tolderen staar for Døren.

Med enkelte mindre vigtige Forandringer har Senatet vedtaget McKinleys Toldlovs-Forslag og samme er nu henvist til et Fælles-Udvalg som forberedende Skridt til dens Bekræftelse i Huset.

Uden Tvivl bliver denne berygtede Bill nu til Lov, og ingen kan beregne den Skade, den vil volde Amerikas Forbrugere. Kun Tiden vil vise, hvilken Omfang den formaar.

Stillingen er nu klar. Vestens Kongresmænd har ikke længer Fodfæste, naar de vil forsvare det republikanske Parti mod de mod det af Vestens skatteridte Farmere fremførte Bebyldninger. Forgjæves har Vestens Republikanere hævet deres spæde Stemme til Protest. Deres Indsigelser, hvis de i det Hele blev hørte, er blevne upaaagtede. Østens Parti-Bosser har vendt det døve Øre til naar Vesten tryglede om Toldnedsættelse paa Livsfornødenheder. De har nægtet at stille Tømmer, Salt og andre Nødvendighedsartikler paa Frilisten. De har alene havt Øre for Østens Pengepugere og Fabriksfyrster. De har forøget Byrderne for Masserne og forøget Indtægten for Klasserne.

Snart bliver McKinley-Misgjerningen forelagt Præsident Harrison og han bifalder den naturligvis. Den bliver da gjældende Lov, og Partiet Quay, Reed & Co. faar da deres Mas med at forsvare den i den hedeste politiske Kamp, den ny Verden har oplevet. Det kan vare et Aar eller maaske i fem; men **Folket vil eventuelt udvise denne uretfærdige Lov** og frigjøre sig for dens Trældom.

Verdens syv Underværker.

Vi har alle hørt Tale om Verdens syv Underværker, og ved at læse deres Beskrivelse har vi ofte beundret de Gamles Energi og Bygningskunst. Verdens syv Underværker er i Aarhundreder blevne anset som noget enestaaende og uopnaaeligt, og som saadanne har vi været vante til at betragte den. Men samtidig med at de vække vor Beundring, kunde vi ikke gaa fri for at bemærke, at de i Sammenligning med hvad Nutidens Ingeniørkunst kan præstere, kommer til at træde i Baggrunden. Semiramis' hængende Lande, den hemmelighedsfulde Kolossus paa Rhodes og Fyrtaarnet ved Alexandria ære allelbetydeligheder naar man stiller dem ved Siden af til Eks. Bartholdistatuen, Effeletaarnet eller Forthbroen. De Gamle havde syv Underværker at bryste sig af, vor Tid har syv Gange syv, der kan maale sig med eller overgaa deres.

En Korrespondent i Tidsskriftet "Frank Leslie's Popular Monthly" har ud af den store Dynge af moderne Underværker udledt syv, mod hvilke han anser de Gamles syv som Ubetydeligheder. De ere: Forthbroen i Skotland, New Yorks underjordiske Akvedukt, der er 30 Mil lang, ligger 150 Fod under Jorden og er hugget ud i solide Stenmasser, Effeltaarnet, Brooklynbroen, St. Gothardstunnellen, Sprængningen af Hell Gate udenfor New Yorks Havn samt de saakaldte jetties ved Mississippiens Udløb. Man kunde dog have noget at indvende mod denne Liste, og Sandheden er, at mange af den moderne Ingeniørkunsts Triumfer med lige Ret kunde fortjene at nævnes. Effeltaarnet f. Eks., kjæmpemæssigt som det er, burde ikke fortrænge Suezkanalen, og den Kunstfærdighed, som Ingeniørerne lagde for Dagen ved Sprængningen af Hell Gate Revet, kan næppe sammenlignes med Bygningen af Pacificbanen. Den sibiriske Jernbane bør heller ikke forglemmes. En Mængde Kantilever-Broer fortjener ogsaa en Hædersplads.

Hvem der ikke kjender Forholdene vil maaske synes, at de ovennævnte jetties ved Mundingen af Mississippifloden ikke fortjene at tælles med i Rækken af vor Tids syv førnævnte Underværker. Der er ikke noget kolossalt Murværk eller forunderligt af Menneskerhænder opført Bygning til at fængsle Opmærksomheden; kun lange med Jord og Sten fyldte Vidiekurve nedsænkte i Floden. Men betragt en Gang Resultatet af dette, som det lader, simple Middel! En Flod aldeles nødvendig for den indenlandske Handel medfører stadigt vældige Masser af Sten og Sand — man har beregnet at Strømmen aarligt fører med en Kubikmil Jord. Naar som i forrige Tider Strømmen kom i Berøring med Vandet i den mexikanske Bugt standsedes den af dets indtrængende Højvand, og Jordmassen blev saa liggende der paa samme Tid som Floden bredte sig ud over et udstrakt Landomraade. Navigationen gjordes herved usikker og farlig, og de Millioner, som Regjeringen aarligt udbetalte for Opmudring, var bogstaveligt bortkastede til ingen Verdens Nytte. Da kom Kaptejn Eads med det Forslag, at man skulde afhugge alle Piletræer og Vidiebuske langs med Floden, deraf forfærdige kjæmpemæssige Kurve, fylde disse med Jord og Sten, stille dem i to parallelle Rækker, hvor man ønskede Kanalen og lade Floden besørge det øvrige. Han havde nemlig gjort den kløgtige Beregning, at naar Floden blev tvungen ind i en forholdsvis smal Kanal, vilde Strømmen der blive saa meget stærkere, at enhver Mudderlejring vilde blive umuliggjort. Paa dette Princip anlagdes Jettysystemet, og Dybet blev mere end fordoblet ved Udmundingen af en af Jordens vigtigste Floder. Floden fortsatte imidlertid at afsætte Jord imellem disse Jettier og Stranden, og vældige Banker opvoksede Tid efter anden, hvorimod Strømløbet holdt sig rent. I dets Simpelhed er dette System ganske storartet og kan med lige stor Grund som andre regnes blandt vor Tids fornemste Underværker.

(Sv. Tribunen.)

P. Alexander Johnsons Bedrift.

En Gang i Sommeren bragte vi efter „Ugebladet" en Meddelelse om den stigende unge Sjælekunstner og Tankelæser Johnsons vidunderlige Præstationer i den mystiske Kunst. Sidste Uge indeholdt Chicagos Dagblade Beretninger om et af ham heldigt udført Kunststykke, der paa en Gang vil hæve ham til Verdensberømmelsens Tinde. Paul Alexander Johnson, der er Søn af vor bekjendte Landsmand, A. E. Johnson, Medinteressant i Land- og Dampskibsbilletfirmaet A. Mortensen & Co., udførte i Onsdags det Under, med bundne Øjne, at kjøre gjennem de stærkt befærdede Gader i Chicago fra Auditoriet til Grand Pacific Hotel og udpege et Navn i Fremmedbogen, som i Forvejen var valgt af en Komite. Den bekjendte Tankelæser Bischop prøvede den samme Kunst for halvandet Aar siden, men døde under Forsøget, idet Trykket paa hans Nerver var saa stærkt, at han faldt hen i en skindød Tilstand og i denne Stilling blev han skaaret op af de videsyge Doktorer.

Ved Totiden om Eftermiddagen indfandt Johnson sig i Auditoriet. Han var allerede i en stærk nervøs Ophidselse. Fingrene bevægede sig krampagtigt og hans Ben gjorde hurtige Bevægelser som om han hørte Musik og ønskede at danse. Han udtalte sin Sikkerhed om Eksperimentets heldige Gjennemførelse, naar bare de Herrer som udgjorde Komiten vilde sammentrænge deres Tanker paa hvad de gjorde under Turen og paa Hotellet. Komiteen bestod af A. B. Johnson af Presse-Klubben, Millionæren Thoddeus Dean, Chas. Lederer fra Bladet Herald, Dr. Butler samt Stanley Waterloo, Pressklubbens Præsident. Tankelæseren gav Komiteen de de nøjagtigste Instrukser, særlig lagde han Vægt paa Nødvendigheden af at huske Antallet af Blocks, de kjørte før de drejede ind i en anden Gade, og ligeledes at fæste i Hukommelsen et nøjagtigt Billede af det Navns Haandskrift, som de valgte i Fremmedbogen. De fire Komitemedlemmer kjørte da til Grand Pacific Hotel for at finde et fremmed Navn, og de to andre blev tilbage for at holde Øje med den nervøse Sjælekunstner. Mr. Dean skulde være Kusk for Selskabet, og det blev ham nøje paalagt af Kunstneren, at han ikke maatte lade nogen anden røre ved Linerne før Johnson tog dem fra ham. De fire kjørte ad adskillige Omveje til Hotellet. Mr. Dean holdt stadig paa Linerne og en Fremmedbog blev bragt fra Hotellet ud til Vognen, hvor Komiteen enedes om at vælge Navnet „J. G. Butler jr.," under Dato af 25. August, 1890. Lederer blev tilbage i Hotellet for at holde Vagt over Bogen. Ilsomt vendte Vogntilbage til Auditoriet, hvor den unge Tankelæser utaalmodig ventede den. Med en Læderhætte forsvarligt bunden over Øjnene anmodede Johnson Komiteen om at overbevise sig om, at der ingen Kighuller fandtes deri. Johnson greb da en af Komitemedlemmerne, styrtede ned ad Trapperne med ham og raabte med ophidset Stemme at man skulde skynde sig mens Forbindelsen varede. Kommen ned paa Fortouget sprang han straks op paa Bukken og rev Tømmen fra Dean. I det Tankelæseren let strøg Mr. Deans Hænder kjørte han i ast Trav i nordlig Retning paa Michigan Avenue. Folk stimlede sammen paa Gaderne for at se det uvante Syn af en Person med en Hætte over Ansigtet kjørende i vildt Trav paa Gaderne. Ved Clark og Van Buren standsede han og sprang ind i McCoys Hotel. Men der var intet. Med Komitemedlemmet ved Haanden løb han hen ad Clark Stret og et Lettelsens Suk undslap ham da han naaede Grand Pacific. Men Lederer var forsvunden fra det Sted, hvor de andre forlod ham, og Traaden var selvfølgelig brudt. Nødvendigheden for Tankesammentrængning paa det Sted, hvor Bogen laa, var absolut, og derfor maatte man lede Johnson hen til Stedet. Her svigtede Kræfterne ham, han sank sammen og forlangte et Styrkemiddel. Straks var han atter sig selv og idet han greb Komitemedlemmet ved Haanden begyndte han ivrigt at blade i Bogen. Lederer var nu det vigtigste Forbindelsesled og Johnson bad ham om at staa ved hans Side indtil han fandt Navnet. Hurtigt fandt han den Side, paa hvilket Navnet stod skrevet, men i det Øjeblik Johnson fandt at Komitemedlemmets Tanker beskæftigede sig med andre Ting stampede han arrigt i Gulvet og sagde dem at han ikke kunde udføre Kunsten uden deres nøje Opmærksomhed. „Det er under Datoen 25. April, 1890," sagde Tankelæseren, og Lederer svarede bejaende. Her sank han atter afmægtig om og drak flere Glas Whisky inden han atter kom til sig selv. „Hvor er Bogen raabte han," og med en Formaning til Lederer om at holde sine Tanker nøje paa enhver Svingning i Navnetrækket lod han feberagtigt sine Fingre glide ned over Bladet. „Papir, et Stykke Papir," skreg han høst, og Tilskuerne holdt deres Aandedræt idet han bøjede sig ned over Bogen og begyndte at skrive. Med hurtig Haand gjengav han Navnet J. G. Butler, jr. i nøjagtig den samme Haandskrift, som der fandtes i Bogen. Med et Gisp og en krampagtig Fægten i Luften med Hænderne faldt han tilbage i Mr. Deans Arme. Saa var han færdig. Johnson blev baaren ind i et Privatværelse, hvor han laa længe, før han overvandt Følgerne af det stærke Tryk paa Nervesystemet. Hans Ansigt vred sig i Smerte, hans Ben kund eikke holdes stille, og hans Øjne løb i blodige Striber. Hans Skrig var frygtelige at høre og han raabte at Blodomløbet var standset og at han var døende. Med bønlig Stemme raabte han paa Lægerne at de skulde frelse ham. Denne Tilstand varede længe, men til sidst faldt han i en dyb Søvn under Indflydelsen af Sovemidler.

En saa forfærdelig Lidelse og Livsfare som den her beskrevne kan ikke gjøre Johnsons Kunststykke til et efterstræbelsesværdigt Maal. Men et saadant Eksperiment kan ikke undlade at minde Videnskaben om, hvor lidt den dog forstaar af Tankeævnernes store Mysterier.

Kabelgram.

(Uge-Oversigt fra Udlandet.)

Alle er enige om, at Kejser Wilhelms Forretningsrejse til hans Kollega, Czaren, var alt andet end en glimrende Sukces. Den var end ikke tilfredsstillende i nogensomhelst Henseende. Hans Forsøg paa Tilvejebringelsen af en bedre Forstaaelse mellem Tyskland og Rusland har ingenlunde bidraget til en Formindskelse, men tvertimod til — en Forøgelse (!) af 30 pCt. Toldgebyr paa alle tyske Varer, der indføres til Rusland. Ydermere har Kejseren siden hans unge Nabos Afrejse givet Befaling til, at den nordre Skibshavn Libau ufortøvet skal omdannes til en første Klasse Fæstning. Ligeledes har han besluttet, at den i Østersøen stationerede russiske Flaade uopholdeligt skal udvides i en Grad, der gjør den en halv Gang stærkere end den i samme Farvand værende tyske Marine. Wilhelm maa efter dette Efterspil at dømme have spillet sin Rolle baarligt som Fredsapostel.

Der var flere Hændelser paa Besøget, som vistnok dybt har ærgret Kejser Wilhelm. Han anstrængte sig for at bryde, eller i hvert Fald ændre, den mellem Rusland og Frankrig værende „tause" Allianse; men Czarens ejendommelige Svar herpaa var kraftigere end Ord kunde tolke, — han dekorerede den franske Præsident med Sankt Anders-Ordenen indfattet i Diamanter, en Udmærkelse, der aldrig før er bleven andre end Regenter af første Rang til Del. Og Wilhelm, der havde havt al den Møje med at lære Russisk for at kunne tiltale sin Vært i hans Modersmaal, maatte høre sin Harme paa, at Alexander, der ellers taler flydende tysk, bestandig tiltalte sin Gjæst paa Fransk. Men den mest dramatiske af alle de Skuffelser, hans tyske Majestæt rendte paa i Bamsens Rige, var den ilde varslende Hændelse, at Wilhelm som Følge af sin egen Fejltagelse blev under Manøvrerne tagen til Fange, mens han befandt sig i Spidsen for sit russiske Regiment, af en Kavalleristyrke under Tronfølgeren, Ruslands vordende Kejser. Slet Varsel!

* * *

Stillinger i Armenien er i Sandhed jammerlig. Intet Folk har døjet mere af Tyrkernes afskyelige, barbariske Forfølgelser end Armenianerne. Ca. halvtredje million af denne Race er bosiddende i Provindsen Erzeroum, der hører under det tyrkiske Rige, og det er her, at Mord og Overfald paa de kristne uhindret gaaer i Svang. Den Beskyttelsen, Armenianerne har faaet ved de europæiske Magter, gjælder blot til Vandsbæk. I 1839 gav man dem Borger- og Religionsfriheds, men hvorledes? — blot af Navn, aldrig til Gavn. Flere andre af dem opnaaede Fribreve fik samme Skjæbne. Den jammerlige forløjnede Tyrk fik selv Lov til at sørge for Reformerne, og saa ve'd man nok, hvorledes det er gaaet. Lord Salisbury forlangte i 1879, at Armeniaerne skulde have Politibeskyttelse imod Kurderne samt Oprettelsen af Domstole, hvor de kristnes Rettigheder kunde blive respekteret. Sultanen lovede alt, og holdt intet. Mousa Bey og hans kurdiske Snigmordere har myrdet, brændt og skjændet efter Behag. Rigtignok fandt Sultanen sig nylig nødsaget til at stille Mausa Bey for Loven, men Forhandlingen var en Farce, og man lod den morderiske Røver undvige. Sært er det derfor ikke, at Armenianerne er misfornøjet med tyrkisk Overherredømme. Intet Under at et fredeligt kristent Folk tilsidst skulde gjøre en fortvivlet Anstrængelse for at befri sig for det utaalelige Aag, de i Aarhundreder har stræbt paa. Som bekjendt ligger Armenien mellem Rusland og Tyrkiet, og er derfor direkte udsat for russisk Aktivitet ligesom Czaren allerede har annammet med den for slige Storfolk særegne Maade en Del af dets Omraade. England lovede i sin Tid som god Skytsengel at paase, at Armenien nød dets Rettigheder, men John Bull har været andet Steds optaget med at fylde sin Pengesæk, og har indskrænket sig til med Mellemrum at stille nogle Forlangender til Tyrken, som denne slibrige Demon altid med hyklerisk Forstillelse er gaaet ind paa, for næste Dag at bryde dem paa den mest skamløse Maade.

* * *

Europas Stormagter har unægtelig garanteret Belgien Neutralitet, men de formaar derfor ikke at garantere Belgiens Regjering imod Folkets stigende Forlangender om politisk Anerkjendelse. Det var en højst betydningsfuld Begivenhed, da 70,000 Arbejdere forleden forsamledes i et offenlig Anlæg i Brüssel og med Haanden paa Hjærtet svor, at de uden Rast og Hvile vilde slaas og kjæmpe indtil de ved Hjælp af almindelig Valgret har vundet et **virkeligt** Fædreland. Den nuværende belgiske Regjering har til Handelsmærke Pengesækkens ubegrændsede Magt og Intelligentsens Udelukkelse fra politiske Rettigheder, men Folket er øjensynligt fast besluttet paa, at denne Tingenes Tilstand snart skal faa en Ende.

Fra Washington.

Gen. Crook æret. Krigsministeriet har besluttet at det nye Fort i Omaha, Nebr., skal bære afdøde General Crooks Navn.

McKinley-Billen er bleven vedtagen i Senatet med visse ubetydelige Ændringer og oversendt til Huset. Man skulde mene, at dens Vedtagelse nu vilde være et Øjebliks Sag, men utroligt som det lyder agter dog Huset inspireret af McKinley, Reed og Konsorter at holde haardt paa deres oprindelige Udkast. Det af Senator Aldrich fra Michigan fremsatte Forslag, der som bekjendt har fundet Tilblivelse i Blaines Hjærne gaaende ud paa den saakaldte Gjensidighedspolitik, eller at befuldmægtigede Præsidenten til at nedsætte Tolden for de Nationer, hos hvem det viser sig at de For. Stater kan opnaa en større Afsætning for dets Fabrikata, blev vedtaget i Senatet. Alle Demokraterne stemte imod, naturligvis fordi det er et republikansk Forslag, og de to Republikanere Edmunds og Evarts kastede deres Stemme imod, fordi de syntes at Theorien er usund.

Prohibition-Højlicense-Debatten

i Beatrice, Nebr., 5—10. Juli.

Talernes fuldstændige Tekst.

(Fortsat.)

Mr. Rosewaters Slutningsord.

Mine Damer og Herrer: — For en Del Aar siden besøgte en stor engelsk Foredragsholder de For. Stater og han behandlede følgende Emne: „Hvorfor dræber Gud ikke Djævelen?" Efter at have tilbragt to Dage paa dette Sted fristes jeg næsten til at spørge: „Hvorfor tillader Gud en Bajads at være Præst?" (Latter og Bifald.) Hvorfor tillader Gud en Mand at vanhellige det Klædebon, han bærer i den hellige Kaldelses Navn ved at optræde som Bagvadsker i en kristen Forsamling? Den velærværdige Sam Small har antydet at nogle af os, som er i Debat med ham, har til Vane at gjøre os selv til Svin ved at svælge Øl, Vin og Whiskey og gaa hjem til vore Familjer i beruset Tilstand. Men jeg vover at paastaa i hans Paahør, at Mr. Small har drukket mere Øl —

Mr. Small (afbrydende.) Hør! — Ikke et Ord mere. Jeg har aldrig sagt det. Jeg sagde, at Paul ikke havde befalet Timotheum at gjøre sligt. (Høje Raab: „Ned med ham!" Hyl, Skrig og stor Demonstration.)

Mr. Rosewater: jeg vil simpelthen sige, at i Tilfælde en Original-Pakke skulde paa nær Hold passere det Lokale, hvor Mr. Small har sit Hovedkvarter, vil jeg ikke indestaa for, at Original-Pakken kommer tilbage i forseglet Tilstand.

Jeg vil nu tale om det foreliggende Emne. Folket i Nebraska har en Gang tidligere vedtaget Prohibition, i Aaret 1855, men efter tre Aars Forløb blev det ophævet, fordi ingen vilde gjennemføre Loven. I 1871 blev der gjort Udkast til en ny Grundlov, og i Forbindelse dermed blev der forelagt Vælgerne et Forslag om Prohibition, men ved Valget blev samme begravet under en overvældende Stemmeslerhed. Nu forlanger man atter at Nebraska skal indflette i dens frie Forfatning en Lovbestemmelse, der har været prøvet i mange Stater; men med Undtagelse af i Maine og Vermont atter forkastet. Spørgsmaalet er ikke om vi med et Slag skal tilintetgjøre Dranker-Fabrikerne, men Spørgsmaalet er: Er vi i Stand til at holde Dranker-Fabrikerne lukkede? Jeg staar ingenlunde her som Saloonens og Whiskeyknejpens Repræsentant, men for at forsvare Højlicense som det virksomste af de to Midler for Drikkeondets Undertrykkelse.

Taleren har gjort opmærksom paa, at Statens Børn undervises for Blodpenge, men han fatter maaske ikke Aarsagen dertil. Nebraskas Grundlov bestemmer, at alle de fra Bevillinger flydende Penge skal tilfalde Skolefondet, ligegyldigt om Bevillingen er for Droscher, Theatre, Saalooner eller hvilkensomhelst anden Forretning. Ligegyldigt om en Mand bliver mulkteret i Politiretten for at have været i Slagsmaal eller det er for at have kastet sin Aske ud paa Gaden, Mulkten gaar dog i Skolekassen. Denne Snak om Blodpenge er det bare Skrømt. For. Staters Præsident, Kongressen, Ministrene lønnes alle med „Blodpenge", thi Pengene, der indkommer i Skatkammeret som Indlandsskat paa Brændevin, udbetales atter til Dækning af Udgifter uden Hensyn til Kilden, hvorfra de kom. Og var Mr. Ilers Pengebidrag til „De unge Mænds kristelige Forenings" Bygning i Omaha ikke lige saa kjærkommen som andres Penge, og mine egne Penge gik ogsaa der ind. (Bifald.) Jeg gad nok vide, f. Eks., at dersom en berygtet Kvinde kjøber en Hat hos en Modehandlerinde, og Modehandlerinden den følgende Søndag lægger i Kirkeblokken en halv Doll., som hun har modtaget af Skjøgen, om Præsten da stempler det Pengestykke som Blodpenge og kaster det bort. Nej, de annammer alle de Penge, man giver dem, og det er der da heller ikke noget galt i. Der findes ikke en Kirke i Omaha, som ikke til Dels er opført for Bidrag fra Folk, der har handlet med Brændevin, Penge fra Folk, der tror anderledes end J. Og hvad gjør det vel til Sagen? Hvorfor har Gud ikke totalt forbudt Fristelsen til at drikke? Hvorfor har han skabt Druen og tilladt den at vokse? Vi er fødte med Lidenskab og Appetit. Skal Mennesker anses som Syndere og Forbrydere, fordi de gjør sig tilgode med et Par Glas Øl eller Vin?

Jeg skal fortælle noget her, som maaske vil forskrække min Ven, der før holdt en saa glødende Lovtale over Præsident Lincoln, og det jeg vil sige er, at jeg er en af de faa Mennesker i Landet, som har nydt en Bajer sammen med Abraham Lincoln. (Mat Bifald.) Det var den Dag Slaget stod ved Fredericksburg. Abraham Lincoln kom trippende i Tøflerne ind i Krigsministerens Kontor, den Søndag Morgen. Slaget der varede hele Dagen var blodigt, og Mr. Lincoln, der var meget bekymret for Udfaldet, opholdt sig hele Tiden i Kontoret. 13,000 Union Tropper nedlagde deres Liv paa den Slagtermark. Det traf sig at jeg var den eneste Telegrafist paa Post, og Lincoln stod ved min Side og holdt Øje med Depescherne fra Slagmarken. Ved Middagstid sendte Krigsminister Stanton Bud efter en Krukke Øl og nogle Crackers, og Præsident Lincoln, Krigsminister Stanton, Assistent For og Mr. Seward delte Øllet med os andre. Der var ikke nogen Forbrydelse i det, for Herren gjør det ikke til en Forbrydelse at drikke Likør, men han gjør Drukkenskab til en Forbrydelse saa vel som Fraadseri. Forleden meddelte Telegrafen, at en Mand havde ædt sig fordærvet paa 26 Hønseæg. Jeg antager dog ikke at nogen vil være saa tosset, at forstaa et Amendement til Konstitutionen som forbyder Høns at lægge Æg. Det samme Ræsonnement kan anvendes paa mange Ting, der har foraarsaget Død og Ødelæggelse. Den fjerde Juli blev der i forskjellige Dele af Landet dræbt og lemlæstet 3,000 Mennesker. Men vilde nogen forbyde Fabrikation af Fyrværkeri og Krudt, fordi slige Ulykker er indtrufne? Som Politireglement kan vi godt befale, at der intet Krudt maa laves i vore Byer, og under Mulkt forbyde Affyringen af Fyrværkeri den 4de Juli; men Fabrikationen af Krudt og Vaaben bliver aldrig forbudt saa længe som noget Menneske er tvunget til at bruge saadanne, og jeg paastaar at Likør maa anvendes paa lignende Maade. Det maa tilvirkes til medicinsk Brug, det maa tilvirkes til Anvendelse i Mekaniken. Og naar det i det hele tages fabrikeres, da er det meget vanskeligt at forbyde de ved Fabrikationen beskæftigede Folk at smage paa det. Der som Menneskenaturen var saaledes beskaffen, at det blot og bare Lovbogstav kunde afskaffe Synd og Last, da skulde jeg visselig være inde for Love til Udryddelse af enhver Art af Last og Forbrydelse.

Hos mange er det et yndet Argument at Alkohol er Skyld i al Forbrydelse. Sagkyndige har beregnet at ud af 1000 Mord blev 266 forøvet som Følge af forsmaaet Kjærlighed, 122 skrev sig fra Pengegridsthed, 196 fra Ondskab og Hævnsyge, 34 fra Politik og Religion, 30 fra Religion og Vanvid, 113 fra forskjellige andre Grunde, 150 fra ukjendte Grunde og 89 fra Drukkenskab, altsaa mindre end 10 pCt. af det hele Antal.

Her er en Oversigt over Forholdet af Aandssvage i Iowa, Kansas og Nebraska. I Kansas er der 1,277 Sindssyge, eller 1 for hver 2,310 af Befolkningen. I Iowa er der 1,876, eller 1 for hver 1,044 af Indvaaneranlallet. I Nebraska 680 eller 1 for hver 1,918 af Befolkningen. Altsaa er der nær ved 4 sindssyge Personer i Iowa og 3 i Kansas, hvor der kun er 2 i Nebraska. Denne Forskjel vil jeg ikke tilskrive Prohibition, jeg ønsker kun at vise, at Nebraska under Højlicense godt taaler Sammenligning med de Stater, der har Prohibition.

Lad os gaa ind i Tugthuset og betragte Forbrydelsesaarsagerne. Der findes 388 Fanger i Nebraskas Strafanstalt. Forleden tog man sig for at gjøre en Beskrivelse af dem, og her er Udfaldet: 112 Totalafholdsmænd, 135 maadeholdne Drankere, 140 Drankere, 308 der kan læse og skrive, 49 der kan læse men ikke skrive og 31 der hverken kan læse eller skrive. Den Paastand at Uvidenhed er Grunden til Forbrydelse kan altsaa ikke holde Stik her. I Virkeligheden findes der i Tugthuset nogle af de kløgtigste Djævle, man kan tænke sig, — Folk, der kan skrive en Anvisning eller en Veksel og forfalske en Mands Navn, eller aabne et Pengeskab, eller gjøre hvadsomhelst den snue og kyndige formaar.

I Lincolns Tugthus findes for Tiden to Straffanger med en kollegialsk Uddannelse. Begge blev dømt for forbryderiske Overfald paa Kvinder. En anden Straffange, der er dømt for Vekselfalsk, var i sin Tid Student ved et Kollege. Fire andre er udgaaede fra Højskoler, og deres Forbrydelse bestaar i Falskneri, Indbrudstyveri og Tyveri. Af de 56 Fanger, som dømtes for Mord, var blot 14 forfaldne til Drukkenskab og kun fire af disse var beruset den Gang de begik Forbrydelsen. Blot 13 af Morderne er Gudsfornægtere. Blot en eneste giver Brændevin Skylden for sit Fald, det er en Retslærd, som paastaar at han var beruset, da han udførdigede den falske Veksel, for hvilken han nu afsoner Straf.

Men nu til Hovedsagen: Er Prohibition i de Stater, hvor det har været prøvet, en Sukces eller et Fiasko? Vil det bedre vort Folks Stilling, eller vil det forværre den? Vil det fordrive Saloonen? Vil det gjøre Whiskey fri i Stedet for at kontrollere en bevilget Saloon? Det har været prædiket fra Prædikestol og Tribune, at Byerne faar hele Fordelen af Licensepengene. Men jeg benægter det, jeg paastaar først og fremmest, at Nebraskas Byer betaler over Halvparten af Skatten til Staten. Byen Omaha betaler alene over en Tiendel af Statsskatten — over $100,000. Byernes Opvækst er ikke mindre vigtig end Landdistrikternes Fremgang. Hvad der bidrager til den enes Vækst fremmer ogsaa den anden.

Tag nu Iowa. Jeg ønsker, at bevise Eder ved Statistik, som ikke kan gjendrives, at Prohibitionsloven i Iowa har været et dødt Bogstav, en Farce, og følgelig har Staten lidt store Pengetab. (Læsende.) „Politiet i Cedar Rapids lader Likørtrafiken have frit Løb. Paa næsten 200 Steder i Cedar Rapids sælges berusende Drikke i en eller anden Form. Flere Pakkehuse drive Forretning for aabne Døre. Ingen af disse Pladser betale nogensomhelst Mulkt eller License." „I Sioux City, Iowa, er der et stort Antal af aabne Salooner. Bymyndighederne bryder sig intetsomhelst om dem, synes ikke at se dem. Siden Covingtons Brand er Antallet steget i høj Grad. Der er ca. 200 Steder i Sioux City, der har udtaget For. Staters License for Retten til at sælge. Ca. 50 Steder betaler $50 om Maaneden som Mulkt til Byen, men for alle praktiske Formaal er Saloonerne i Sioux City aabne. Antallet af Apothekere i Sioux City var 7 i 1887, men nu er der 18, som alle staar sig godt. Brændevinssalg naturligvis."

Burlington tæller 125 absolut fri Salooner, de har ingen andre Udgifter eller Skatter end de Penge, de betale til Temperence-Allansens Sagsører for det Privilegium at være i Fred.

Her har jeg en edsvoren Erklæring fra Byrekorderen i Dubuque, der meddeler, at Autoriteterne stik imod Prohibitionsloven har udstedt Udskjænkningsbevilgninger til 180 Salooner @ $100 Stykket. Her er Forklaringen. Det er Grunden til at 180 Saloonerer eksisterer i en lille By som Dubuque. Tænk en Gang, vor egen By Lincoln, hvis Befolkning i hvert Fald er 20,000 større end Dubuque, har blot 37 Salooner. Det er Forskjellen paa Højlicense og Lavlicense i Prohibitionsstater.

Nu, Medborgere, jeg opfordrer Eder til indfinde Eder ved Valgstedet den 4. Novbr., ikke under Paavirkning af Følelsernes Vanvid, men med den rolige, klare Dømmekraft, som sømmer sig for Mænd der har afgjort et stort Spørgsmaal ved sig selv og faaet egen Beslutning om, hvorvidt I agter at stemme for et Amendement til Statens Forfatning, der ikke kan andet end ende her paa samme Maade som i alle de andre Stater, eller ikke.

(Fortsættes i næste No. med Websters sidste Tale.)